

Könyörgés lányom életéért

Halálunkat örökölted?
Csak annyit, hogy meghalunk majd,
rettegésünkből csak ennyit,
sorsunkból csak azt a percet,
amit kettévágnak őrült
ollóként a mutatók – csak
ennyit, semmivel se többet?

S mi is – ollóként csapódtunk
össze, kettémetszve sorsod?
Amikor azért öleltünk,
hogy te végre megfoganjál,
te, ki eddig nem jöhettél:
kenyér, cigaretta, lakbér,
kabát, cipő, gyógyszer voltál.

Három évig asztalunkon
csontoddá száradt a morzsa,
véred ittuk tejből, borban,
fillérünk szemed ragyogta,
három évig faltunk téged –
neked mért nem kell a húsunk?
Könyörgünk hozzád: egyél meg!

Könyörgésünket meghallgasd!
Rettegve hallom a farkast,
aki tücsöknek álcázva
hangjával füvet fűrészel,
a virágot tövig rágja...
Sötét van – villámok gyújtásuk
réteinket pipacs-lángra!

Hogy az Isten lássa – égünk,
ha nincsen is, lássa – égünk,
hogyha vak is, lássa – égünk,
égünk áldozati tűzként,
égünk érted, kicsi lányunk,
hogy te nekünk megmaradjál,
ne örököld a halálunk!

Itt Itt minden gyom örül a délnek,
hogy nem kell másra vetnie
parányi árnyát. E vidéknek
holtan se lennék semmije.

Minden bokor magának térdel,
esdvén az istentől esőt,
s ha küld – kuporgatja a tócsák
ezüstfilléreit a föld.

S azt is tudom, mindegy e tájnak,
leszek vagy nem leszek jelen;
csecsemő arcáról a légy:
elröppen emlékezetem.

Csontjaimmá szikkadt magányom
nem mállik szét soha e földben,
a kiürült jövőbe lépek
mégis, hogy sorsommal betöltsem

SZERVÁC JÓZSEF

Tűzszünet fölszánthatatlan földeken
elhagyott csatatereken

őgyelgek jeladásra várva
a Senkiföldje Partizánja

béna vállamon cipelem
elsüthetetlen fegyverem

Aludj... Ruhának rádadtam magam
költözz be összkomfortos tébolyomba
bennem aludj ha álmodsz, bújj
szemem mögé, belőlem nézz magadra
itt nincs hideg, lehessék nagykabátod
ha éhes vagy, levesed, kóstold meg éhezésemet
ha fáradt vagy, nézd itt a vállam
hajtsd rá fejed
aludj